

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. София, 02.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9404** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. Р. М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 376 от 19.07.2024 г. издадена от П. Г. на длъжност ст.полицай в група ОРР, сектор ОП в 09 РУ при СДВР, с която за извършени от собственика и водач на МПС К. Р. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС „М. А140“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че не е извършил твърдяното нарушение. С оглед на изложеното моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващата, адв. С., поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта. Претендира разноси по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответната страна – П. Г. на длъжност ст.полицай в група ОРР, сектор ОП в 09 РУ при СДВР, редовно призован, се явява лично. Оспорва жалбата и счита издадения акт за законосъобразен. Не претендира разноси.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 376 от 19.07.2024 г. издадена от П. Г. на длъжност ст.полицай в група ОРР, сектор ОП в 09 РУ при СДВР, за извършени от водача и собственик на МПС К. Р. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на МПС „М. А140“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН от 19.07.2024 г., че К. Р. М., управлявала л.а. „М. А140“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] и при извършена проверка водачът отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

Представен е по делото и приет като доказателство талон за медицинско изследване № 288767 и седем броя стикери с № А 100832 за УМБАЛ „Света Анна“, връчени на К.М. лично на 19.07.2024 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложеното в жалбата оплакване за нарушение при връчването на връчване на АУАН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните

административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая на съдът е служебно известно, че са налице издадени заповеди, с които директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от лице на длъжност ст.полицай при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. С оглед на изложеното неоснователни са релевираните от страна на жалбоподателя доводи за липса на мотиви на акта и неяснота относно извършеното нарушение.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе

материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателката е управлявала собствения си лек автомобил марка „М. А140“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена ѝ проверка е отказала да бъде тествана с техническо средство за употреба на алкохол „Алкотест Дрегер“ 7510 с фабричен номер ARPM-0407. На М. е издаден талон за медицинско изследване с № 288767 и седем броя стикери с № А 100832 за УМБАЛ „Света Анна“.

Съгласно чл. За от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища /доказателствен анализатор/, или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест-т. 1; лицето не приема показанията на техническото средство или теста-т. 2; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест-т. 3.

В случая е налице хипотезата на т. 1 – лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест, поради което и съгласно чл. За от наредбата установяването на употребата на алкохол е следвало да бъде извършено с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. Талон за такова изследване е бил даден, но последното не е извършено. Доказателства в обратно насока не се ангажират от страна на жалбоподателката.

Съгласно чл. 6, ал. 6 от Наредба № 1 Контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Нормативното изискване за даване на биологична проба съдържа кумулативно три изисквания - да се яви посоченото лице, в посоченото лечебно заведение и в определеното време за явяване. Условието следва да са налични кумулативно и в случая от страна на М. не е изпълнено нито едно от тях. В този смисъл, жалбоподателката не е дала надлежно биологична проба и е налице посочения в обжалваната ЗППАМ отказ, поради което заповедта има фактическо основание, което е съответно на вписаното в нея правно основание за налагане на ПАМ.

Следва да се посочи, че срещу издадения АУАН не са релевирани възражения, видно от отразеното в него. В настоящото производството не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателката.

Следва да се отбележи същото така, че доводите изложени в жалбата относно допуснати процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН са неотносими към предмета на спора в настоящото производство.

Съдът намира, че заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, административният орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ. Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, ПАМ се налага за срок от 6 месеца до една година. На административния орган е предоставена възможността да прецени само срока на наложната мярка и той е наложил минималния срок от 6 месеца.

Заповедта отговаря на целта на закона. Целта на закона е да не се допуска водачите, като участници в движението, да шофират под въздействието на н. в. и/или техните аналози, тъй като подобни действия са с изключително висока степен на обществена опасност. И тук въведеното в жалбата твърдение, че заповедта не отговаря на целта на закона, не е скрепено с конкретни твърдения в какво се изразява несъответствието. С оглед фактите по делото и тълкуването на закона, съдът счита, че в конкретния случай с приложената ПАМ се постига преследваната от законодателя цел, а именно - осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, поради което същата следва да бъде потвърдена.

При така изложените мотиви съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна, поради което жалбата срещу нея като неоснователна и недоказана, следва да се отхвърли.

По делото искане за присъждане на разноски е направено от процесуалния представител на жалбоподателя. Предвид обаче изхода на спора, разноски следва да бъдат присъдени на ответната страна, но такива не са претендирани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Р. М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 376 от 19.07.2024 г. издадена от П. Г. на длъжност ст.полицай в група ОРР, сектор ОП в 09 РУ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ:

